

Arrest

nr. 237 117 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2020 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 juni 2019 diende verzoekster als echtgenote van S.M. die de Belgische nationaliteit heeft, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een burger van de Unie.

1.2. Op 10 december 2019 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20).

Dit betreft de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12/06/2019 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voornaam: [D.]

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: Tirana

(...).

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde S.,M.(...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. 2° (...) 3° (...).”

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon de volgende documenten neer:

- FOD Sociale Zekerheid IVT / IT dd 25/06/2019 van januari 2019 tot juni 2019 wordt uitbetaald van 1468,35€,*
- Huurovereenkomst CVBA SO te Hasselt dd 1/06/2019: basishuurprijs: 593,00€ na de berekening: 210€ + kosten: 9,18€: 219,18€*

Uit de voorlegging van de bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon blijkt dat hij van de FOD Sociale Zekerheid een inkomens vervangende tegemoetkoming ontvangt van 1468,35€.

Deze bestaansmiddelen zijn dus niet minstens gelijk aan 120% van het leefloon met gezinslast, hetzij 1505,78€. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoeftanalyse te worden doorgevoerd. Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de Belgische referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat de referentiepersoon 219,18€ als maandelijkse huishuur betaalt aan een sociale huurwoning. Uit de huurovereenkomst met CVBA SO te Hasselt blijkt dat de basishuurprijs oorspronkelijk was vastgelegd op 593€. Het bedrag dat hij dus betaald is aangepast aan zijn bescheiden inkomen en getuigt er expliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert en hij zich daarvan bewust is gezien hij een sociale woning betreft. In principe is de behoeftanalyse reeds gemaakt door de sociale huisvestingsmaatschappij, zodat onze dienst zich hierbij kan aansluiten. Zolang betrokkene een verminderd tarief krijgt, wil het zeggen dat hij niet voldoende financiële draagkracht heeft om zijn echtgenote te kunnen onderhouden. In die zin is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zeker niet te veel gevraagd als richtbedrag om het verblijfsrecht te kunnen toestaan. De referentiepersoon is immers heden al, door de aangepaste huurprijs, onder de marktwaarde, gedeeltelijk ten laste van de Belgische overheid. Dit recht van de Belg wordt allerm minst betwist, echter het kan niet de bedoeling zijn dat een niet EU-burger verblijfsrecht kan ontfen aan een reeds hulpbehoevende Belg.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van de bestaansmiddelen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft een synthesememorie neergelegd.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpt verzoekster op:

“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 40bis, 40ter en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en art. 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat verwerende partij stelt dat de bestaansmiddelen van de echtgenoot van verzoekster niet minstens gelijk zijn aan 120% van het leefloon met gezinslast, zijnde 1.505,78 euro.

Dat verwerende partij geen behoefteanalyse maakt omdat zij verwijst naar de sociale huisvestingsmaatschappij die reeds een zou gemaakt hebben.

Dat de referentiepersoon van verzoekster een inkomensvervangende tegemoetkoming ontvangt van de FOD Sociale Zekerheid, hetgeen betekent dat hij een tegemoetkoming ontvangt die bedoeld is om het inkomen (deels) te compenseren dat door een handicap niet verdiend kan worden.

Dat deze IVT 1.468,35 euro bedraagt.

Dat dit bedrag niet gelijk is aan 120% van het leefloon met gezinslast, zijnde 1.505,78 euro.

Dat het verschil tussen beide bedragen slechts 37,43 euro bedraagt.

Dat de referentiepersoon wel in zijn eigen behoeften en die van zijn echtgenote kan voorzien, doch dit nooit onderzocht werd door verwerende partij.

Dat de behoefteanalyse die verwerende partij voorhoudt uitgevoerd te hebben op geen enkele manier voldoet aan het bepaalde in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Dat verwerende partij zich niet mag verschuilen achter het feit dat de referentiepersoon van verzoekster via een sociale verhuurmaatschappij een sociale woning betreft.

Dat een sociaal verhuurkantoor in geen geval natrekt welke bestaansmiddelen haar huurder nodig heeft om in haar behoeften te voorzien zonder ten laste te zijn van de openbare overheden conform art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Dat zodat de bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat en zij dus tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat op basis van de schending van huidig middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

3.2. Verzoekster werpt onder meer de schending van de zorgvuldigheidsplicht op. Zij betoogt dat de verwerende partij nooit heeft onderzocht of de referentiepersoon wel in zijn eigen behoeften en die van zijn echtgenote kan voorzien en dat de behoefteanalyse die ze voorhoudt te hebben uitgevoerd, niet voldoet aan het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster benadrukt voorts dat de verwerende partij zich niet mag verschuilen achter het feit dat zij en de referentiepersoon een sociale woning betrekken via een sociale huurmaatschappij.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

3.5. Het Grondwettelijk Hof overweegt in punt B.55.2 van zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 omtrent voormelde bepaling dat, “door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, [...] de wetgever een referentiebedrag [heeft] willen vaststellen”. Het Hof overweegt “dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag” en vervolgens dat “indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag, [...] de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [moet] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”.

3.6. Er moet dus sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de verwerende partij tot een behoefteanalyse moet overgaan (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807, RvS 26 juni 2015, nr. 231.761, RvS 27 januari 2016, nr. 233.641, RvS 4 oktober 2016, nr. 235.982).

3.7. Het totaal bedrag van de bestaansmiddelen die de verzoekende partij heeft voorgelegd, bedraagt 1468,35 euro. Dit bedrag is lager dan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, dat in casu 1505,78 euro bedraagt.

3.8. De verwerende partij diende aldus over te gaan tot een behoefteanalyse zoals bedoeld in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Door in het licht van de behoefteanalyse, na de vaststelling dat de referentiepersoon 219,18 euro als maandelijks huishuur betaalt aan een sociale huurwoning te stellen, “Uit de huurovereenkomst met CVBA SO te Hasselt blijkt dat de basishuurprijs oorspronkelijk was vastgelegd op 593€. Het bedrag dat hij dus betaald is aangepast aan zijn bescheiden inkomen en getuigt er expliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert en hij zich daarvan bewust is gezien hij een sociale woning betreft. In principe is de behoefteanalyse reeds gemaakt door de sociale huisvestingsmaatschappij, zodat onze dienst zich hierbij kan aansluiten.

Zolang betrokkene een verminderd tarief krijgt, wil het zeggen dat hij niet voldoende financiële draagkracht heeft om zijn echtgenote te kunnen onderhouden. In die zin is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zeker niet te veel gevraagd als richtbedrag om het verblijfsrecht te kunnen toestaan. De referentiepersoon is immers heden al, door de aangepaste huurprijs, onder de marktwaarde, gedeeltelijk ten laste van de Belgische overheid. Dit recht van de Belg wordt allerminst betwist, echter het kan niet de bedoeling zijn dat een niet EU-burger verblijfsrecht kan ontlenen aan een reeds hulpbehoevende Belg”, zonder rekening te houden met de daadwerkelijke behoeften van de Belgische referentiepersoon en de verzoekende partij, maakt de verwerende partij geen behoefte-analyse zoals vereist door artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en zoals uiteengezet door het Grondwettelijk Hof. Bij gebrek aan enige toelichting over een behoefteanalyse die zou zijn gemaakt door de sociale huisvestingsmaatschappij, laat een verwijzing hiernaar in de bestreden beslissing niet toe te concluderen dat de verwerende partij heeft onderzocht welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en de referentiepersoon nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat ze ten laste vallen van de openbare overheid. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet legt de verplichting om bescheiden en inlichtingen te doen overmaken om een behoefteanalyse te maken overigens duidelijk bij verweerder (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881 (c)).

3.9. Verweerder heeft geen nota met opmerkingen neergelegd en verdedigt zich derhalve niet op de door verzoekster geuite kritiek.

3.10. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een bespreking van de overige onderdelen van het eerste middel en het tweede middel dringt zich dan ook niet op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA, kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA